

Checkdag 1 en 2 2016

11 februari 2016 Tien vrouwen uit alle windstreken van het (Neder)land hebben zich verzameld in Nairobi om zich een week lang het leplazerus te werken en zoveel mogelijk kinderen na te kijken. Op dag 1 na een 7 uur durende vliegreis waren we nog niet goed en wel aangekomen in het Grace house hotel, of we moesten al met de billen bloot en onze leerdoelen en onze grootste nukken op tafel leggen, zodat anderen daar rekening mee konden houden. De volgende ochtend was het een groot plezier om in de bus door de straten van Nairobi te rijden. De rode stoffige grond, de bussen met opdrukken als 'Citi Hoppa', vele mensen langs de weg en kraampjes vol met beltegoed, stukken vlees, beddengoed of fruit verschenen langs de ramen van onze bus. Uiteraard werden we begroet door vele kinderen in schoolpakjes die ons nog eens duidelijk lieten weten dat we blank waren 'Mzungu mzungu!'. Rijen bankjes en tafeltjes werden klaar gezet onder het afdak van de school en het feest kon beginnen. Uitgelaten kinderen renden rond of zaten bij moeder of vader op schoot te wachten tot ze aan de beurt waren. Als ze dan eenmaal voor je zaten, keken ze je met grote ogen aan en knikten slechts ja of nee op de vragen. Opbrengst? 160 kinderen op de eerste dag, gemeten, gewogen, Hb getest, medisch nagekeken en ontwormd. In sommige gevallen werden namen en telefoonnummers op een briefje geschreven om op een later moment mee naar het ziekenhuis te gaan of over een aantal maanden nog eens na te gaan hoe het met dat kind gaat. Alles in het teken van gezond je jeugd doorkomen zodat je een betere en sterkere positie in de samenleving hebt. Terug in het hotel werd alle rode aarde en hitte van zich af gedoucht en eindigde de dag met zeer serieuze vragen als, wat was het hoogtepunt en wat het dieptepunt. Als een van de dieptepunten werd het toilet genoemd, waarbij de ammoniak je neus in steeg en de vliegen langs je billen omhoog vlogen zodra je begon met plassen. Maar desalniettemin waren er meer hoogte- dan dieptepunten! 'Mvua Kubua'. Checkdag 2 begon met 'hevige regenval' dat op het dak van het hotel bonkte in de ochtend. De dag was gepland in Kibera, de grootste slum van Afrika (aldus de pastoor), met 800.000 tot 1 miljoen inwoners. We reden naar de school op het terrein van een orthodoxe kerk gelieerd aan de Sophia Children's foundation. De bus kwam al glappend en glijdend tot stil stand voor de compound, waar kinderen in naar wat wij zagen als 4e-hands hema-rode-stippen-regenlaarsjes, veel te grote winterjassen en mutsen op het hoofd de school binnen liepen. De checkdag herhaalde zich maar dan in een andere setting. Binnen in de kerk zagen we elkaar aan het werk en de kinderen de carrousel doorlopen. Opnieuw met grote ogen je aankijkend, maar glunderend zodra ze met een kleuring elastiekje op en een mooie sticker op hun arm de kerk weer uit liepen. Ze zongen –hoofd schouders knie en teen- met Silfke, speelden met ballonnen van Marie-Helene en liepen uit enthousiasme bijna de WC in met Sanne. Kortom, opnieuw een geslaagde dag. Met een mooie opbrengst van 190 nagekeken kinderen. Op de terug weg, de sloppenwijk uit, hadden we zicht over 'chocolat city'. Een zee van aan elkaar gegroeide golfplaten daken van rijen zelf gefabriceerde huisjes achtereen. Vervolgens reden we weer op de grote weg met alleenstaande huizen, een groot sportveld en een shoppingmall. Coca cola, net als op elke plek in de wereld is

goed vertegenwoordigd hier. Maar dat is niet wat we drinken bij terugkomst in het hotel. Al napratend over de dag openen we een lekker, koud Tusker biertje. Kenia's trots.

De derde dag zouden we gaan checken op de Kangaroo school in Nairobi maar het had de dagen daarvoor geregend en de berichten waren dat het modderig zou zijn....dat bleek waar. Onze bus kon de school niet bereiken daardat de onverharde weg een soort hippopool geworden was. Dus stapten Carolien en ik in de jeep om te kijken hoe de situatie bij de school was....bagger dus...zelfs zonder dozen en spullen lukte het eigenlijk niet om over de neergelegde stenen als een hinde dartelend de school te bereiken zonder ankledeep in de modder te komen. Het schoolplein was niet veel beter...na veel wikken en wegen besloten om de kinderen op de laatste dag naar een andere locatie te halen waar het weer niet van invloed zou zijn. Dan maar in de bus naar Nyeri het programma omgoidend om vanmiddag al daar een school te bezoeken. En de reis verliep voorspoedig tot dat we 10 km voor het doel stranden in de graduation day van de kenya police waar zo'n 400 agenten hun diploma kregen (na 9 maanden studie) en de president ook aanwezig was....dit betekende ruim 4 uur in de rij voor 3 km...hele gezinnen langs de kant van de weg...en veel geduld.

Maar goed de dagen daarna verliepen zoals gepland. Ach en een beetje gedoe zorgt er dan ook weer voor dat je als missieleiding lekker kunt rommelen en je oplossingsmind kunt aanspreken....

De dag daarna naar het weeshuis van de Sophia Foundation; altijd een indrukwekkend moment om op een plek te komen waar je ondanks alle ellendig verhalen van de kinderen hier voelt dat dit een plek van mogelijkheden, kansen en vooral dromen is. Echt een kind een nieuwe kans geven!

Natuurlijk kwamen ook hier de meisjes voorbij waar we de afgelopen maanden al druk mee bezig waren om te kijken wat de opties voor behandeling en operaties waren. En dat maakt misschien nog wel de meeste indruk. Weten dat omdat ze in Kenia geboren zijn, de pech hebben een ziekte of afwijking te hebben waar ze zelf niets aan kunnen doen en dan voelen dat mogelijkheden en opties gewoon zo anders zijn dan in Nederland. Ook dit jaar deze kindjes weer een extra hug en knuffel gegeven en hopen dat we zo volgend jaar weer zien.

Op de dag dat we terugreden naar Nairobi 2 scholen gezien. Een rescue home waar vluchtelingkinderen maximaal 6 maanden verblijven en een nieuwe school in het gebied. Een school waar niets is; nauwelijks eten, geen water maar wel toegewijde leraren en ouders. Een school waar je continu het gevoel hebt dat je een verschil kunt maken. En dat gaan we proberen daar te zorgen dat er meer water is en kinderen ons volgend jaar niet hoeven te vertellen dat ze maar een half kopje water per dagen drinken; een special needs leraar om een klasje te vormen en te zorgen dat een 4-jarig jongentje niet weg van zijn liefdevolle familie naar een boardingschool moet om extra begeleiding te krijgen. En uiteindelijk boompjes geplant. Mooie symboliek om ook in de toekomst terug te komen en te kijken of onze plannen gegroeid zijn.

